

Tớ Không Tin Là Cậu Đã Quên

Contents

Tớ Không Tin Là Cậu Đã Quên	1
1. Chương 1 : Hồi Ức	1
2. Chương 2 : Trương Nhật Huy	4
3. Chương 3 : Như Vậy Nhé!	6
4. Chương 4 : Cuối Cùng Thì Tớ Đã Tìm Thấy Cậu	9
5. Chương 5 : Tớ Không Tin...	12
6. Chương 6 : Sự Thật	14
7. Chương 7 : Mọi Chuyện Đều Có Cách Giải Quyết	16
8. Chương 8 : Đi Tìm Quá Khứ...	18
9. Chương 9 : Sợi Dây Chuyện Định Mệnh (hết)	20

Tớ Không Tin Là Cậu Đã Quên

Giới thiệu

Cậu đi từ từ kéo ngã bây giờ! -. . . - Này, cậu k thể đợi tớ đi với sao? -. . . - Đợi tớ với nào!!! Cô bé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-khong-tin-la-cau-da-quen>

1. Chương 1 : Hồi Ức

- Cậu đi từ từ kéo ngã bây giờ!

- ...

- Này, cậu k thể đợi tớ đi với sao?

- ...

- Đợi tớ với nào!!!

Cô bé quay phắt lại, tay chống hông, lắc lư hai bím tóc, bực giọng :

- Sao cậu cứ lơ đãng theo tôi thế?

Cậu bé lấy áo lau vội những giọt mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt đáng yêu, cười bảo:

- Vì...tớ là bạn của cậu mà!

- Thì sao?

- Tớ muốn biết nhà cậu ở đâu thôi mà. Như thế cũng k được sao?

- Để làm gì?

- Để tớ đến chơi với cậu. Sau này mỗi dịp nghỉ hè không gặp nhau được ở trường, tớ sẽ đến nhà cậu chơi. Nhé!!!

- Cậu thật là nhiều chuyện quá đi!

- Nhưng tớ là bạn của cậu mà!

Cô bé thở dài, lẩm bẩm:”Lúc nào cũng lấy cái cớ bạn học ra nói với mình. Hức, chán ngắt! Phải cho tên rắc rối này một bài học mới được!”. Một kế hoạch hoàn hảo vạch ra trong đầu cô bé :

- Thôi được rồi, theo tôi!

Cậu bé mừng rỡ chạy về phía cô bé, hỏi thăm rồi rít:

- Thế nhà cậu có còn xa nữa không? Chắc nhà cậu đẹp lắm nhỉ! Ba mẹ cậu có hiền không vậy? Cậu có...

Cô bé ngắt lời:

- Nói nhiều quá! Đi cách xa tôi 3 mét!

- Sao thế?

- Đi cách xa tôi 3 mét! Nhanh!

Thấy cô bé lớn giọng, cậu bé lí nhí:

- Uhm, tớ biết rồi. Cậu là con gái mà sao dữ vậy?

Nhưng bất gặp “ánh mắt hình viên đạn” của cô bé, cậu bé vội nín thinh, giả vờ ngẩng đầu lên trời ngắm... mây.

Cô bé không thềm nói gì, vẫn tiếp tục bước những bước chân nhanh nhẹn. Đây rồi, ngôi nhà của ông Hùng nổi tiếng với “chú chó thám tử” đã lù lù xuất hiện trước mắt hai đứa trẻ. Cậu bé chạy lại xuýt xoa:

- Ôi! Nhà cậu đây hả?

- Uhm. Cậu ấn chuông đi!

- Sao lại phải ấn chuông? Nhà cậu mà...

- Đã bảo làm theo lời tôi mà lại!

Cậu bé ngoan ngoãn tiến đến bên chiếc cổng cao ngất, rụt rè ấn chuông:”Ting...tong...”. Một giây sau đó là sự xuất hiện của CHÚ CHÓ THÁM TỬ với tiếng sủa đâm thủng cả đất trời. Cậu bé luống cuống nhìn quanh, cô bé đã cao chạy xa bay từ khi nào, chỉ còn mỗi mình cậu bé run lấy bầy. Và thế là:

- My ơi! Cứu tớ với! My ơi!!!!!!!!!!!!!!

Cậu bé ba chân bốn cẳng chạy một mạch về nhà mà không dám ngoái đầu lại. Cậu đâu biết là có một cô bé đang thích chí cười vì kế hoạch thành công mỹ mãn của mình...

Hôm sau, ở lớp:

- Hôm qua sao cậu lừa tớ?

- Tôi có bảo cậu tin tôi đâu! Ai bảo cứ lẻo đẹo theo người ta làm gì? Hức, đáng đời!

- Cậu...

- Tôi làm sao?

- Không...

Lúc nào cũng thế, cậu bé lại nhường nhịn cô bé. Còn cô bé thì...chạy lẹ ra sân chơi đuổi bắt với đám bạn. Cậu bé với theo:

- Này! Cậu chạy từ từ kéo ngã chứ!

- Mặc kệ tôi!

Cô bé đáp gọn lộn rồi biến mất tăm. Bỏ lại cậu bé tay chống cằm thở dài buồn chán...

- MY!!!! Tao gọi mày lần này là lần thứ 101 rồi đấy!

- Ah....Uhm, gì cơ?

- Hừ! Mày làm gì mà ngăn người ra thế hả?

- Tao...Có làm gì đâu!

Trang khẽ dí vào đầu My:

- Nói dối! Mày lại nhớ anh chàng handsome nào chứ gì?

- Uhm tao nhớ đấy! Được chưa cô nương?!

My nói đùa với con bạn thân rồi bước ra khỏi lớp. Cái Trang gọi theo:

- Mày đi đâu đấy?

- Tao có đi đâu đâu!

- Rõ ngớ ngẩn!- Trang lẩm bẩm

My không trả lời mà đi vòng lui bãi đất phía sau trường. Đây là nơi My thích nhất. Vì nó mang lại cho My một cảm giác thật thoải mái, yên bình. Con gió thoảng qua làm tung bay mái tóc cô bé thật dễ thương. My nhắm mắt lại, khẽ thở dài:

- Sao cậu đi mà không cho tớ biết ? Mà cũng phải, cậu nói với tớ bằng cách nào khi tớ không cho cậu biết nhà mình ở đâu chứ. Tớ ngớ ngẩn lắm phải không Thành?

Kì nghỉ hè năm ấy, tớ đã không gặp cậu mãi cho đến bây giờ cũng đã 9 năm rồi nhỉ! Còn nhớ buổi học cuối năm ngày hôm đó, cậu đã năn nỉ tớ:

- Làm ơn đấy! Cho tớ biết nhà cậu ở đâu đi mà! Nếu không thì nghỉ hè không đến trường nữa, tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy!

Sao tớ lại trẻ con đến thế nhỉ? Cậu biết không, tớ luôn bảo cậu là đứa nói nhiều, rằng tớ không thèm chơi với cậu. Thế mà nghỉ hè có vài bữa là tớ lại thấy buồn và nhớ cậu. Tớ muốn nghe cậu kể về những con ốc biển tuy chẳng bao giờ tớ tập trung nghe cậu nói hết câu chuyện. Tớ muốn nghe cậu nhắc nhở tớ đi đứng cẩn thận, nghe cậu chỉ bảo cách cầm bút thế nào ực khỏi dính tay...Tớ cầu mong 3 tháng hè qua thật nhanh rồi tớ lại được gặp cậu, bắt nạt cậu. Thật buồn cười phải không? Nhưng ngày đầu tiên trở lại lớp học, tớ không nhìn thấy cậu. Tớ tự nhủ chắc cậu bị ốm, rồi cậu sẽ sớm đi học lại thôi. Ấy vậy mà 2 ngày, 3 ngày, một tuần trôi qua vẫn không thấy cậu đâu. Cảm giác lo lắng, bức bối, tớ đã tìm hỏi cô giáo. Và cô cho tớ hay cậu đã chuyển trường rồi...Lúc đó, lần đầu tiên tớ biết thế nào là hụt hẫng, là tiếc nuối. Tớ hối hận vì chưa bao giờ nói với cậu một câu tử tế. Tớ hối hận vì tớ quá kiêu căng, không cho cậu biết nhà mình mà còn lừa cậu một vỏ nữa. Tớ hối hận vì tất cả, vì sự hững hờ của tớ, vì sự quan tâm của cậu...

- My ! Cậu đang làm gì thế?

Tiếng gọi của Huy làm My lúng túng khi dòng suy nghĩ bị cắt ngang:

- Ah....tớ đi dạo mát thôi!
- Thế tớ đi cùng cậu nhé! Được không?
- Uhm, tất nhiên là được.

Huy cười, lòng tràn ngập sung sướng khi được sánh bước bên cạnh My. Còn My chỉ im lặng, đầu óc trống rỗng...

2. Chương 2 : Trương Nhật Huy

- My này!
- Sao cơ?
- Sao cậu k nói gì vậy?
- Ah...tớ...Cậu nói trước đi!!!
- Hi, k sao! Chỉ cần được đi bên cạnh cậu là tớ cảm thấy vui rồi!
- Niềm vui của cậu đơn giản quá ta!- My đùa
- Uhm...- Huy nghiêm mặt- Vậy mà có người lại k nhận ra mới đáng buồn chứ!
-
- Ai vậy ta?- Huy khẽ liếc mắt sang phía My nhưng thấy mặt My ửng hồng, cậu kéo tay cô bé đứng dậy:
- Đi nào! Tớ sẽ khao cậu ăn kem!
- Ok! Huy tuyệt vời!

Giờ ra chơi...

- Này My- Cái Trang khều nhẹ My- Tao thấy thằng Huy có vẻ “cảm” mày rồi đấy!
- Mày nói lung tung gì thế hả?- My cốc lên đầu Trang một cái rõ đau.
- Ô hay cái con bé này! Mày điên mất rồi! Trương Nhật Huy lớp trưởng A3 vừa đẹp trai, vừa học giỏi lại nổi tiếng là ca sĩ của trường mình. K những thế còn là con nhà...
- Tao biết!
- Vậy sao mày còn k quan tâm đến người ta đi!
- Uhm, tao chỉ cần quan tâm đến mày là đủ rồi, nhóc ah!
- Xạo!!!!!!!!!!

Hai đứa đang đùa giỡn nhau thì Trang lại nháy mắt tinh nghịch:

- Đấy nhé! Lại sang tìm nàng rồi nhé! Lần này mày hết chối chưa?
- My nhìn ra cửa lớp thấy Huy đang vẫy tay:
- My! My! Ra đây tớ bảo này!

My bước ra khỏi lớp, k quên cốc vào đầu Trang một cái nữa để hăm dọa.

- Có chuyện gì thế Huy?
- Ah...Mai là sinh nhật tớ. Cậu...cậu có thể đến nhà tớ chơi chứ! Năn nỉ đó! Please!!!

My phì cười:

- Được rồi, cậu làm như tớ khó tính lắm k bằng! Tớ sẽ tới!
- Yeahhhhh!!!!!!Mà nếu cậu ngại thì rủ cả cái Trang cùng đi nhé!
- Ok
- Uhm thế tớ về lớp đây!
- Bye
- Bye

Huy sung sướng chạy một mạch về lớp và...ngồi cười một mình. My vốn là cô bạn Huy quý mến từ khi mới bước vào cấp III mà. Còn nhớ ngày đầu tiên gặp My, Huy đang chạy đi tìm lớp của mình thì...Rầm!!! Mở mắt ra thì Huy thấy mình đang nằm sóng soài dưới đất, toàn thân đau ê ẩm. Bỗng một bàn tay nhẹ nhàng đỡ Huy dậy kèm theo những lời xin lỗi riu rít:

- Tớ xin lỗi nha! Cậu có làm sao k?
- Không, tớ mới là người có lỗi mà...-Huy ngập ngừng.
- Vậy thì mình hòa nha!- My cười tít mắt.

Huy bối rối trước cô bé đáng yêu với nụ cười vô tư như một thiên thần. Cô bé đẹp thật, mà đẹp nhất là khi cười.

- Tớ về lớp đây!

Huy gọi với theo:

- Tớ là Nhật Huy 10A3. Còn cậu?
- Diễm My. 10A2

Và họ trở thành bạn của nhau từ đó...

- HUY!!!! Mày làm gì mà ngồi cười một mình như bị trời đánh vậy hả?
- Trời sức mấy mà đánh nổi tao. Mày yên tâm đi!- Huy vỗ vai thẳng bạn, miệng vẫn cười toe
- Hừ, ai chẳng biết nụ cười chết người của mày! Cười miết ah! Thấy ghét!

Trên đường đi học về...

- Trang! Chiều nay mày đến nhà Huy với tao đi mà!
- Đã bảo k là k!
- Đi mà!
- Never. Mày đi một mình đi!
- Mày k đi thì tao cũng ở nhà luôn đấy!
- Tao k biết
- Uhm! Tiếc ghê ta? Nghe nói Huy có mời anh Tuấn lớp trên, vừa galant, vừa vui tính mà ai đó mê tít ấy. Thế mà k đi thì...
- HẢ? Có anh Tuấn hả mày? Thôi tao nhượng bộ mày lần này vậy. Hi'hi'^^
- Hehe, biết ngay mà! Mai tao đến đón mày nha
- Ok! Mày đến sớm rồi tao trang điểm cho! Chứ đến nhà Huy thì mày nhất định phải là người nổi bật nhất. Hoặc chí ít là nổi bật thứ 2(sau tao)...^^
- Có cần thiết phải thế k?

- Đừng hỏi nhiều! Mày k tin vào tai năng của con bạn đã từng đạt giải...
- Giải nhất cuộc thi “Chuyên gia trang điểm tuổi teen” đầu năm. Tao biết rồi!
- Uhm, biết thì tốt! Thế mai 2h tao đợi mày nhá!
- Ok

- Trang ơiiiiiiiiiiii!!!!!!

Chưa đợi My gọi lần thứ 2, Trang đã chạy ra kéo nhỏ bạn vào phòng, đẩy nó ngồi phịch xuống ghế:

- Ngồi yên! K được động đấy!

Và nó bắt đầu trang điểm. Phải công nhận Trang rất có tay nghề của một chuyên gia. Sau một tiếng đồng hồ tất bật, cuối cùng My cũng được Trang cho phép mở mắt ra. Có vẻ như con bé k thể nhận ra mình trong gương được nữa. Đôi mi cong cong cùng hai mắt đen láy tạo nên một sức hút kì lạ. Đã thế mái tóc còn được uốn nhẹ đầy quyến rũ rất hợp với bộ váy trắng mà My đã chọn. Trông cô bé y hệt một thiên thần đáng yêu

- Oh my god! You are an angle!!!
- Thôi đi, chỉ khéo nịnh! Mày cũng mau mau trang điểm mà đi kéo muộn bây giờ!
- Ok

Cái Trang cũng xinh không kém gì My. Con bé ăn mặc rất teen với chiếc mũ lưỡi trai sùm sụp trên đầu đầy cá tính. Hai đứa, mỗi đứa một vẻ và đều xinh như nhau

- Let's go!!!

3. Chương 3 : Như Vậ Nhé!

- Wow!!! Nhà Huy đẹp quá Trang nhỉ!
- Uhm- Trang trả lời My mà cứ lóng nga lóng ngóng
- Chúng ta vào thôi nào!
- Mày...cứ vào trước đi! Lát nữa tao vào sau!
- Tại sao?
- Thì...tao...
- Ah! Đứng đợi anh Tuấn 11A1 chứ gì! Rồi lại giả vờ là tình cờ gặp nhau chứ gì! Hi, tao biết rồi, tao vào trước đây!

- Nhanh lên! Nhanh lên!
- Từ từ kéo ngã đấy!
- Không sao! Mặc kệ tớ!
- Cẩn thận nào! Đợi tớ với!
- Cậu đúng thật là nhiều chuyện!

.....

My đứng sững nhìn hai đứa trẻ đang chơi đùa trước sân. Kí ức ngày xưa lại tràn về...Nhớ nhưng...Bồi hồi...Xao xuyến...

- My! My!

- Ah...Huy...Chào cậu!

- Cậu làm gì mà đứng như trời trồng vậy hả? Tớ đợi cậu này giờ đây! Vào đây đi!- Huy kéo tay My vào trong

- Huy này!

- Gì cơ?

- Hai đứa trẻ con chơi ngoài sân là...

- Em gái tớ và cậu bé hàng xóm đây! Cậu bé này lúc nào cũng quan tâm đến bé Bi mà bé Bi thì vô tư như thế đây! Trẻ con ấy mà!

- Uhm, ít ra thì cậu bé cũng biết nhà cô bé ở đâu.

- Cậu nói gì thế?

- Ah, không. Chúng ta vào thôi!

- My! Đi ăn kem với tao nhé! Anh Tuấn khao đây!- Trang vui vẻ

- Thôi, mày cứ đi đi! Tao hơi mệt!

- Kìa, mày làm sao thế? Đi với tao đi mà! Please!!!

- Khi khác nha!

- Mày thật là...! Không ai năn nỉ nổi con bé cứng đầu như mày! Thôi thế để tao bảo Huy đưa mày về.

- Không cần đâu! Tao muốn đi một mình, mày làm như tao là con nít không bằng!

- Chứ sao nữa! Thôi tùy mày đây, về cẩn thận nha! Đến nhà rồi thì phone cho tao yên tâm biết chưa?

- Ok. Thôi bye nha! Chúc hai người vui vẻ!

- Bye!

My...

My ơi! Hôm nay mày làm sao thế hả? Suốt cả buổi tiệc cứ thần thờ như người mất hồn, làm Huy cũng mất vui trong ngày đặc biệt của mình. Tại hai đứa trẻ đó ah? Mày lại nghĩ đến Thành ư? Ôi điên mất thôi!!! Hãy để quá khứ ngủ yên đi nào...

- Hello!

- Các anh là ai?

- Cô em xinh đẹp mà sao lại đi một mình buồn bã thế kia? Hay để bọn anh đưa em về nhé?!

- Tránh xa tôi ra!

- Sao lại nổi giận với bọn anh? Nhưng không sao, người đẹp nổi giận lại càng xinh đấy chứ? Khuôn mặt cô bé mới đáng yêu làm sao!- Một tên nâng cằm My lên ngắm nghía...

- Buông tôi ra!!!Cứu tôi với!!!

- Im mồm!

- Không được chạm vào cô ấy!

- Huy...

Huy tiến đến bên My, thì thầm:

- Không sao!!!

Một tên đầu trọc hất hàm:

- Đứa nào đây? Muốn phá đám hả?

- Yes- Huy vừa nói vừa đâm vào mặt tên kia.

- Á à, thằng này láo! Đánh nó cho tao!

Cả bọn xúm lại phía Huy. Nhưng chẳng có ai là đối thủ của Huy cả vì cậu vốn là một tay karatedo cừ khôi. Cũng có thể vì bảo vệ My, Huy chẳng còn sợ ai nữa. Chẳng bao lâu sau, tất cả bọn chúng đều bỏ chạy thực mạng. Huy vội vã quay sang phía My:

- My! Cậu...không sao chứ?

- Tớ...Nếu không có cậu thì...

- Đừng khóc, mọi chuyện ổn rồi! – Huy ôm lấy My vỗ về

My im lặng. Cô bé thấy mình thật nhỏ bé biết bao trong vòng tay của Huy. Bờ vai của Huy ...có thể làm mình yên tâm biết bao...mà bây giờ mình mới nhận ra.

- Tớ xin lỗi!

- Cậu có lỗi gì chứ?

- Tớ không biết! Nhưng tớ thấy mình cần xin lỗi! Tớ thật chẳng ra gì!

- Uhm, đúng rồi! Cậu thật đáng ghét My ah! Cậu cứ chạy nhảy lung tung trong đầu tớ làm tớ không làm được gì cả! Cậu cứ đi vào giấc mơ của tớ hằng đêm làm tớ không muốn tỉnh dậy. Cậu làm tớ lo lắng biết nhường nào mỗi lần không tìm thấy cậu. Cậu lấy cắp trái tim tớ làm cho nó đập sai nhịp loạn xa hẳn lên. Tớ ghét cậu, ghét cậu...

- Huy..Tớ...tớ...

Một khoảng lặng.....

- Tớ đưa cậu về!

Sự im lặng bao trùm lên không gian giữa đêm tối. Không ai biết được bên trong hai tâm hồn kia đang nghĩ gì. Một chút rung động, hay cảm giác hạnh phúc, hay lo lắng? Họ vẫn bước đi song song bên nhau...Bóng trải dài...

My ơi, liệu tớ có thể đi bên cạnh cậu mãi như lúc này không? Tớ đã nói ra tất cả, như vậy liệu có đúng không? Sao cậu không nói gì? Đừng im lặng, làm ơn đấy!

Huy ah, giá như đừng xảy ra mọi chuyện thì tốt biết bao. Có lẽ cậu đã làm tớ quá bất ngờ, tớ chưa hề chuẩn bị tinh thần để đón nhận nó. Tớ không muốn im lặng nhưng cũng không biết phải nói gì cả. Hãy hiểu cho tớ, hãy cho tớ thời gian...

- My !

- Huy !

- Cậu nói trước đi !

- Không, cậu nói trước đi !

- Tớ...có lẽ tớ đã hơi quá lời. Sự thật chỉ là một chút rung động, một chút thôi. Không có gì đâu, tớ xin lỗi. Chúng ta vẫn là bạn nhé!

- Huy ah, tớ cảm ơn cậu!

- Cảm ơn gì chứ? Cậu chỉ biết nói mỗi hai từ cảm ơn và xin lỗi với tớ thôi hả?

- Uhm, có lẽ thế
 - Chán cậu quá đi, không chơi với cậu nữa!
 - Thế...tớ hát cậu nghe nhé!
 - Ok...3...2...1...Start!
 - Cháu lên ba, cháu đi mẫu giáo. Cô thương cháu vì cháu không khóc nhè. Không khóc nhè để...
 - Hahaha
 - Cậu cười gì hả?
 - Tớ phải ghi âm lại để tung lên mạng Internet mới được. Bạn Diễm Mỹ nhà ta hát hay quá trời luôn nè!
 - Cậu dám trêu tớ hả? Chết nè!!!
 - Á...á...tớ không dám, không dám nữa!!!
- Tiếng cười rộn rã cả một góc trời...Hai tâm hồn lại vô tư như trẻ thơ...
- Có lẽ như thế tốt hơn Mỹ nhỉ?
- Cứ như vậy nhé!!!

4. Chương 4 : Cuối Cùng Thì Tớ Đã Tìm Thấy Cậu

- My ơi! I'm sorry! Lẽ ra tao không nên để mày về một mình! Sao mà tao ngốc đến thế chứ!
- Giận mày rồi đó! - My dỗi
- Thôi mà, cho tao xin lỗi mà!
- Hức, mày có anh Tuấn rồi nên không cần đến tao nữa chứ gì?
- Tao không có...
- Mày thật là quá đáng!
- My ah...tao...tao...
- Hi'hi', đùa mày thôi! Làm gì mà cuống cuồng lên thế? Tao không có giận mày đâu!
- Ôi, bạn My thân yêu của tao! Yêu mày lắm cơ!- Trang ôm lấy cổ My
- Thôi thôi, cho tao xin!
- Đi nào, tao khao mày ăn kem để chuộc lỗi!
- Yeah!!!Mày hiểu tao nhất đấy!
- Bạn tốt mà lại!!!

.....

- Cô ơi, cho cháu 2 cây kem Socola!
- Cô ơi, cho cháu 1 cây kem Socola!
- Con có 2 cây thôi các cháu ơi!
- Cháu mua trước nè cô!
- Cháu mua trước nè cô!

- Trang ơi! Sao lâu thế ?

- Mà xem, thằng cha này giành kem của tụi mình này!

- Cậu thật là...Thôi nhường 2 cậu đấy, tớ đi đây!- Đưa con trai kia giận dữ

Một thoáng ngỡ ngàng...Giọng nói đó...Là giọng nói đó...Mẹ có cảm giác như tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực và quá bất ngờ, quá vui sướng. Tớ đã tìm thấy cậu rồi! Nhất định là cậu, là cậu! Tớ không nhầm, tớ không nhầm phải không?- Mẹ lắp bắp...

- Nhầm gì cơ? Lúc sáng mà uống nhầm thuốc ah?

- ...

- Mẹ?

- ...

- MẸ!!!!!!

- ...

- Chết nè! – Trang cốc mạnh lên đầu Mẹ- Mà làm gì mà như người mất hồn thế kia?

- Trang...

- Gì cơ?

- Cậu ta là ai?

- Ngớ ngẩn! Làm sao tao biết được. Tao chưa hề gặp hắn ta trong trường mình, cũng có thể là học sinh mới chuyển đến thôi! Mà chuyện đó có liên quan gì đến chúng ta đâu?

- Là cậu ấy!

- Mà lại lăm bắm cái gì thế nữa? Vào lớp thôi!

- Thông báo! Thông báo! - Con Hà “phóng viên” làm rộn cả lớp.

- Gì nữa đây?

- Tình hình là có một học sinh mới chuyển đến trường mình. Mà vấn đề ở đây là cậu ấy cực kì...cực kì...handsome!!!!!!

- Waaaa!!!! Khai báo họ tên, lớp học tao nghe! – Con Hương chớp mắt

- Trần Đông Thành, lớp A3

- Đúng rồi!- Mẹ đập bàn hét lớn

- Mà bị ám đầu hả Mẹ?- Cả bọn đến sờ trán nó.

Mẹ vẫn ngồi sững sờ. Chín là cậu rồi! Thành ơi! Là cậu thật rồi! Tớ biết là cậu sẽ quay lại mà, cậu sẽ không bỏ lại tớ mà! Tớ phải đi tìm cậu. Ngay bây giờ!

Mẹ vùng dậy thì cái Trang đẩy nó xuống ghế:

- Đi đâu? Vào học rồi cơ mà!

- Ah...uhm...

Cả buổi học hôm đó, Mẹ không tài nào tập trung được. Kí ức ngày nào lại ùa về...Tiếng nói ấy, nụ cười ấy, ánh mắt ấy, tất cả đều rõ nét, không còn mơ hồ nữa! Nhất định hết giờ học, mình phải đến tìm cậu ấy mới được...

- Mẹ !

- Dạ...

- Em nhắc lại thầy vừa nói gì?
- Dạ...em...em...
- Sao em không tập trung vào bài giảng?
- Em...xin lỗi thầy
- Thôi ngồi xuống, lần này thầy tha đấy. Không có lần sau đâu nhé!
- Dạ...

My ngồi đếm thời gian, từng phút, từng giây cho giờ học qua thật nhanh. Suốt chín năm không gặp, mà bây giờ chỉ còn mấy phút thôi, My lại thấy nó trôi qua lâu ơi là lâu. Cô bé hồi hộp, mong ngóng được đứng trước mặt Thành và nói với Thành những gì mà mình chưa có cơ hội để nói. Lời đầu tiên có lẽ là lời xin lỗi...Xin lỗi vì sự vô tâm của mình. Xin lỗi vì tính trẻ con hiếu thắng của mình. Xin lỗi vì tất cả...

Tùng...tùng...tùng...

My vợ vội sách vở vào cặp và chạy nhanh ra khỏi lớp. Tim cô bé như đập nhanh hơn, và những bước chân cứ chậm lại khi đến sát phòng học của lớp A3. Bình tĩnh nào, My hít một hơi thật sâu...Làm sao để gọi cậu ấy ra nhỉ? Hay là...

- My! Cậu đi đâu thế?
- Ah..tớ...Lớp cậu...
- Lớp tớ về hết rồi, hôm nay cô giáo dạy văn ốm nên cả lớp được về sớm!
- Ra thế!
- Uhm, có chuyện gì thế?
- Không...không có gì....
- Đợi tớ cùng về nha!
- Uhm...

.....

- Huy này!
- Gì cơ?
- Lớp cậu vừa có học sinh mới chuyển vào ah?
- Uhm, Đông Thành. Cậu có biết cậu ấy hả?
- Không...tớ...
- Ăn kem không?
- Uhm...

.....

- My, cậu làm sao thế?
- Tớ...làm sao cơ?
- Sao cậu cứ sống người suốt đường về thế? Hay cậu ốm?- Huy sờ tay lên trán My
- Không, tớ không sao! Đến nhà rồi, tớ vào nhà đây! Tạm biệt cậu!
- Uhm, tạm biệt

My nằm phịch xuống giường, thở dài mệt mỏi. Thế là hôm nay mất cơ hội gặp cậu ấy mất rồi! Chán thật! Thôi, sáng mai vậy! Đằng nào bọn mình cũng học cùng trường cơ mà! Liệu cậu ấy có quên mình không nhỉ? Không đâu, bạn bè ngồi cùng bàn suốt một năm học, quên sao được chứ! Không biết khi gặp lại mình, cậu ấy sẽ như thế nào nhỉ? Vui mừng, bất ngờ, hay là sao nhỉ? Ôi, ngày mai, ngày mai! Đến nhanh lên nào!!!

5. Chương 5 : Tổ Không Tin...

Suốt đêm hôm ấy, My cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Những suy nghĩ về Thành cứ luẩn quẩn trong đầu cô bé. Quá khứ...Hiện tại...Hình ảnh của cậu bé ngày xưa và của chính cậu bé ấy sau 9 năm...Tất cả đều mang lại cho My một cảm giác thật khó tả. Có những thứ mất đi rồi con người ta mới cảm thấy nó thật sự đáng quý. Nhưng My là một người may mắn, vì My không đánh mất nó. Thành đã trở lại...

My thiếp đi với nụ cười hạnh phúc vẫn nở trên môi...

.....

Sáng hôm sau...

- Cuối cùng thì cũng đến giây phút này! Hura!!!

My ngồi bật dậy và nhanh chóng tụt xuống giường vội vàng chuẩn bị đến trường!

- Cuộc đời vẫn đẹp sao! Tình yêu vẫn đẹp sao!

My đang tung tăng vừa bước đi vừa khe khẽ hát thì..."Bốp"...My va phải một người con gái và ngã sòng soài trên mặt đất. Ôi mình thật là bất cẩn- My lầm bầm...Nhưng chợt My khựng lại...Một giọng nói quen thuộc:

- Cậu có làm sao không? Có bị đau ở đâu không? Cậu phải cẩn thận chứ!

Là cậu ấy, là cậu ấy!! Thành, cậu ấy đã nhận ra mình...

- Tổ...tổ..cậu...- My lắp bắp không biết nói gì vào lúc này, cảm giác hạnh phúc bất ngờ làm má cô bé ửng hồng. Nhưng đáp lại My là...

- Tổ đỡ cậu dậy nhé! Từ từ nào

- Cảm ơn cậu

- Cảm ơn gì chứ, nhưng cậu có chắc là không sao đấy chứ?

- Yên tâm đi...

- Bạn cũng không sao chứ?- Cô gái kia quay sang hỏi My.

- Tổ...

- Chúng ta đi ăn sáng nào, Mai Chi! Tổ đói lắm rồi đây

- Được rồi, chúng ta đi thôi, Đông Thành!

My sững sờ...Chuyện gì đang xảy ra thế nào? Tại sao lại là cô gái đó, mà không phải là mình? Thành đang lo lắng cho cô gái ấy sao? Vậy còn mình...? Cậu ấy không nhận ra mình à? My thấy đầu óc mình quay cuồng...Đường như đó là một cú sốc quá lớn đối với cô bé...

- My! Cậu làm sao thế?- Huy hốt hoảng chạy đến.

- Hãy nói với tổ, đây không phải là sự thật.

- My...- Huy nhìn theo hướng mà ánh mắt My đang dõi theo, lòng rối bời...- My ah, hai người đó...

- Tổ phải gặp cậu ấy!- My vùng dậy

- My! Đợi tớ với!

Hai người bước đi thanh thoi, vô tư lự..Một người chỉ biết đuổi theo, trong đau khổ...Và một người nữa...Vẫn âm thầm...theo gót...

- Trương Đông Thành! Cậu đứng lại cho tớ!

Thành quay lại...4 mắt nhìn nhau...Một không gian im lặng...Chỉ có những giọt nước mắt của một người con gái bắt đầu tuôn rơi...Những giọt nước mắt xuyên thấu tâm can của Thành làm cho cậu có một cảm giác rất lạ...

- Thành ơi! My nè! Diễm My nè!

- ...

- Cậu đã từng bảo tớ là cô bạn thân nhất của cậu còn gì. Cậu đã từng bảo một ngày nào đó cậu sẽ làm tặng tớ một sợi dây chuyền bằng ốc biển thật đẹp còn gì. Cậu đã từng hứa sẽ...

- ...

- Sao cậu không nói gì cả vậy?

- ...

- Thành!- My lay mạnh hai bờ vai Thành, nước mắt vẫn thi nhau tuôn rơi...- Hãy nói gì đi chứ! Nói cho tớ biết tại sao ngày ấy cậu lại ra đi mà không một lời từ biệt! Nói cho tớ biết bao năm qua cậu đã sống ra sao! Nói cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra với cậu...Thành ơi!!!

- Cô ấy là ai vậy Thành?- Mai Chi lên tiếng

- Xin lỗi, có lẽ cậu nhầm tớ với ai rồi. Mai Chi là cô bạn thân duy nhất của tớ. Bọn tớ mới chuyển đến trường này học, làm sao quen cậu được?

- Cậu nói gì vậy hả Thành? Cậu nói gì cơ? Nói lại cho tớ nghe đi!

- Tớ...không hề quen cậu!

- Không...không thể nào! – My buông lỏng hai tay, bước giật lùi...- Không! Tớ không tin! Tớ không tin là cậu đã quên tớ! Hãy dừng lại đi, cậu đùa hơi quá rồi đấy! Tớ không thích trò đùa nghịch ngợm này của cậu đâu, không thích chút nào cả, cậu biết không?

My ngã khụy xuống đất...mắt nhòa đi ghen ngào.

- Chúng ta đi nào Mai Chi!

- Nhưng cô gái đó...

- Chỉ là một sự nhầm lẫn thôi mà, đi thôi!

- Uhm

.....

- My! Cậu đừng như thế... – Huy lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt ướt đầm của My, mắt cậu cũng đã nhòa lệ...

- Hãy để mặc tớ! – My vùng chạy...

- My! My! Đợi tớ!

Bất chấp tiếng gọi của Huy, My vẫn chạy...Có lẽ cô bé muốn chạy trốn tất cả. Chạy trốn Thành, chạy trốn sự thật, chạy trốn cả bản thân mình nữa...Cô bé chỉ biết chạy...và chạy...

Hai con người ngồi bên nhau...nhưng chỉ biết im lặng...Có một tâm hồn vô cảm...Và một tâm hồn đang rơi bởi trong đau khổ...

My ơi! Rút cuộc chuyện này là thế nào? Trương Đông Thành! Trương Đông Thành là ai mà lại quan trọng với cậu như thế? Tớ xin cậu...đừng thế nữa! Hoặc là cậu nói gì...hoặc là cậu hãy tựa vào vai tớ mà khóc thật lớn để vơi bớt nỗi buồn...Tớ sẽ yên tâm hơn là như thế này...Tớ biết làm gì cho cậu đây hả My?

- Vào lớp thôi!

- My! – Huy bắt chợt nắm chặt lấy tay My, nhìn thẳng vào mắt cô bé – Hãy nhìn tớ này!

- ...

- Nếu cậu thật sự xem tớ là bạn, thì hãy nói gì đi, đừng như thế...được không?

- ...

- Nếu cậu không nói gì, nghĩa là...đối với cậu, tớ chẳng là cái gì cả!- Huy chắc nịch.

- Tớ sẽ kể cậu nghe... Đó là một câu chuyện dài...

Và My bắt đầu kể...Một cảm giác xúc động dâng trào trong tim Huy. Cậu đã hiểu tất cả! Hiểu tại sao My lại coi trọng Thành đến thế. Hiểu tại sao tối hôm đó khi nhìn thấy hai đứng trẻ ở nhà Huy, My lại đứng thẩn thờ ra như thế, Hiểu tại sao lúc này, My lại đau khổ như thế...Nhưng...Có một điều mà Huy thật sự chưa hiểu...Đó là Thành...Tại sao Thành lại đối xử với My như thế? Thành có thật sự đã quên My? Hay vì Mai Chi? Hay vì một lý do nào khác nữa...

- My ah! Cậu hãy tin tớ! Rằng mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Không có gì là không có cách giải quyết cả! Chúng ta vào lớp thôi

- Cảm ơn cậu!

Rồi mình sẽ gặp Đông Thành. Mình sẽ hỏi cho ra chuyện này. Mình không tin Thành là người như thế. Mình không tin cậu ấy có thể quên được My dễ dàng như thế! My à! Hãy mạnh mẽ lên nhé! Tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu..

6. Chương 6 : Sự Thật

Thành...

Mình làm sao thế này? Rõ ràng là mình không hề quen cô gái đó...Nhưng tại sao khi nhìn vào đôi mắt ấy, mình lại có cảm giác rất quen thuộc? Diễm My...Cái tên đó...nghe chẳng hề xa lạ...Và cả những con ốc biển nữa...Tất cả những lời nói của cô ấy...tất cả...đều ẩn chứa một bí mật nào đó...Ôi, đầu mình sao lại đau thế này? Quá khứ...Có một điều gì đó mà mình không thể nhớ nổi...

- Thành! Tớ có chuyện muốn nói với cậu!

- Ah...uhm...Có chuyện gì thế Huy?

- Tớ muốn hỏi cậu về chuyện của My...

- Lại là chuyện ấy àh?

- Có thật...là cậu đã quên My rồi không?

- Tớ đã nói với cậu rồi mà! Tớ không hề quen cô ấy, tớ chỉ có một cô bạn thân duy nhất là Mai Chi thôi!

- Vậy còn My thì sao?

- Tớ...không biết!

- Thành àh! Tớ không tin...quên một người lại dễ dàng đến như vậy đâu!

- ...

- My đã kể hết với tớ...về cậu bé Trương Đông Thành của 9 năm trước...Kể cho tớ nghe về một cậu bé đã mong muốn biết nhà cô bé đến nhường nào...Mà rút cuộc lại bị lừa một vỏ thật nặng bởi chính cô bé ấy...Kể cho tớ nghe cả những lời quan tâm của cậu bé: “Cậu đi từ từ kéo ngã bây giờ...”...Thành, cậu có biết không? Tớ đã thật sự xúc động khi nghe câu chuyện của hai người...Tớ không tin cậu là người phũ phàng như thế!

- Đừng nói nữa! Tớ xin cậu đấy!- Thành ôm lấy đầu, hét lớn...

- Thành ! Cậu làm sao thế? Thành ơi! Đừng làm tớ sợ...

- Tớ...

- Để tớ đưa cậu lên phòng y tế!

.....

- Cô ơi! Đông Thành có làm sao không ạ?

- Không sao đâu! Cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại! Chỉ là vết thương trên não bị kích động mạnh nên...

- Vết thương trên não? Vết thương gì cơ ạ?

- Là vết thương để lại sau vụ tai nạn của 8 năm về trước.- Tiếng Mai Chi cất lên

- Mai Chi, cậu...đến lúc nào vậy?

- Tớ nghe tin Đông Thành bị ngất nên vội chạy đến đây. Cậu ấy không sao là tốt rồi!

- Cậu có thể nói rõ hơn cho tớ biết được không?

Hôm đó là sinh nhật lần thứ 7 của Đông Thành...

- Mẹ ơi, hôm nay là sinh nhật con, mẹ đưa con đến thăm trường cũ của con được không mẹ?

- Con muốn đến đó làm gì?

- Con có thứ này muốn tặng ột người bạn...

- Là ai thế con?

- Bạn Diễm My mẹ ạ! Con đã từng hứa sẽ tặng cho cậu ấy một sợi dây chuyền làm từ ốc biển. Chắc hẳn cậu ấy sẽ rất vui khi nhận được nó!

- Được rồi, nhưng ngày mai mẹ con mình mới đi được. Con không nhớ hôm nay là chủ nhật àh?

- Hoan hô mẹ! Mẹ hứa đấy nhé!

- Mẹ hứa!

- Chúng ta qua bên kia mua bánh kem đi mẹ!

- Coi chừng con! Thành!!!

Tiếng bà mẹ hét lên thất thanh...Cả thân hình nhỏ bé của cậu ấy nằm bất động...Máu chảy xuống cả lòng đường. Và cậu ấy nhanh chóng được đưa đến bệnh viện...

Còn tớ, thật ra tớ chính là con gái của người tài xế đâm phải Thành. Lúc nhìn thấy cậu ấy, tớ đã hoảng sợ đến mức ngất đi một hồi lâu...Lúc tỉnh dậy thì được bố tớ cho hay, Thành đã thoát khỏi bàn tay của thần Chết. Tuy nhiên...do đầu của cậu ấy bị va đập quá mạnh nên đã bị mất trí nhớ...Lúc cùng bố đến thăm Thành, mẹ cậu ấy không những không nói gì bố con tớ mà còn cho phép tớ được chơi với Thành nữa. Nhìn đôi mắt đờm buồn của cô ấy, tớ xúc động lắm. Tớ tự nhủ sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cậu ấy làm quen với cuộc sống một lần nữa. Cậu ấy bắt đầu lại từ đầu...tất cả mọi chuyện...rất khó khăn và gian nan. Và tớ đã trở thành người bạn đầu tiên của Thành, động viên cậu ấy những lúc cậu ấy chán nản...

- Thì ra Thành bị mất trí nhớ!

- Đúng vậy...

- Thảo nào, cậu ấy không thể nào nhớ được My...

- Uhm
 - Tớ cần giải thích cho My hiểu.
 - Không cần đâu!- My bước vào, nước mắt giàn giụa
 - My! Cậu đã nghe hết rồi sao?
- My không nói gì, chỉ mím chặt môi, bước đến bên Thành:
- Cậu đã chịu đựng quá nhiều...Tớ sẽ không để mất cậu một lần nữa đâu! Cậu phải khôi phục lại trí nhớ, tớ không tin là cậu đã quên! Nhất định cậu phải làm được...

7. Chương 7 : Mọi Chuyện Đều Có Cách Giải Quyết

- Cậu tỉnh rồi !
 - Là cậu àh?
 - Huy, chúng ta ra ngoài một chút được không? Tớ có chuyện muốn nói với cậu- Mai Chi đề nghị
 - Uhm
- Bầu không khí yên lặng bao trùm lên căn phòng...
- Tớ đã biết chuyện của cậu!- My lên tiếng
 - Chuyện gì?
 - Chuyện...cậu bị mất trí nhớ...
 - ...
 - Cậu nhất định sẽ khôi phục lại trí nhớ của mình!
 - Tại sao phải làm như thế? Tớ hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, tớ không muốn đi tìm quá khứ...Thôi, tớ về lớp đây!
 - Trương Đông Thành!
 - ...
 - Cậu phải làm được!
 - Vì ai? Vì cái gì mà tớ phải làm được?
 - Nếu tớ nói là vì tớ...thì sao?
 - Tớ...xin lỗi! Tớ không thể!
- Thành bước ra khỏi phòng... My dõi mắt nhìn theo...Tớ phải làm gì bây giờ đây? Hãy trả lời tớ...Tại sao tai nạn đó lại đến với cậu? Tại sao...tại sao lại là cậu mà không phải là tớ? Cậu có biết cảm giác khi mà người mình yêu thương lãng quên mình đau khổ đến thế nào không?..
- My àh, tớ xin lỗi! Có lẽ cậu và tớ đã từng có những kỉ ức tuổi thơ thật tốt đẹp. Nhưng Trương Đông Thành của bây giờ đâu còn là Trương Đông Thành của ngày xưa nữa...Cậu hãy để quá khứ ngủ yên, hãy xem Trương Đông Thành ấy đã chết rồi, được không? Nếu cậu càng cố gắng, cậu sẽ càng mệt mỏi mà thôi. Tớ không muốn cậu bị tổn thương, tớ không thể...
- My! Tớ có thể nói chuyện với cậu không?
 - Mai Chi, tớ...

- My àh! Tớ ủng hộ cậu! Và tớ cũng tin vào khả năng của cậu. Hãy mạnh mẽ lên! Tớ và Huy sẽ luôn ở bên cậu, giúp đỡ cậu để tìm lại Trương Đông Thành của 9 năm trước...

- Đúng vậy! Chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng nhé!- Huy lên tiếng

- Cảm ơn các cậu!

- Nói gì thế? Chúng ta là bạn cơ mà!

- Huy, cậu nói đúng! Mọi chuyện đều có cách giải quyết. Vấn đề là chúng ta có đủ sự quyết tâm hay không thôi. Đúng không?

- Cậu cũng tiến bộ đấy chứ,hi'hi'! Chúng ta về lớp đi!

.....

- Huy!

- Mai Chi! Chào cậu!

- Cậu có muốn đi ăn sáng với tớ không?

- Ok, đợi tớ 3 giây!

.....

- Mai Chi này!

- Gì cơ?

- Cảm ơn cậu!

- Tại sao cậu lại cảm ơn tớ?

- Vì cậu đã kể cho tớ nghe sự thật.

- Đó là điều tớ nên làm mà!

- Cậu thật là một cô gái tốt!

- Huy! Cậu...có vẻ quan tâm đến My phải không?

- Thật ra...tớ thích My từ lúc mới vào cấp III. Nhưng cái cảm giác đó chỉ là một chút gì đó gọi là rung động thôi. Vì My đáng yêu, trong sáng như một thiên thần vậy...Cho đến khi biết chuyện của My và Thành, tớ đã thật sự bị thuyết phục bởi tình cảm của hai người. Bây giờ, tớ càng quý mến My hơn và mong cho cô ấy sẽ sớm làm được điều mình muốn- đó là tìm lại một Trương Đông Thành đúng với con người của cậu ấy!

- Cậu tốt thật!

- Ai bảo tớ là bạn của cậu chứ!

- Thì sao?

- Nên tớ bị nhiễm tính tốt của cậu đó!

- Cậu thật là...! Thôi, mình về lớp đi!

- Uhm

- My!- Cái Trang ngồi xuống cạnh My bực giọng

- Gì thế cô nương? Mà với anh Tuấn có chuyện gì àh? Hay là thằng em của mày lại ức hiếp gì mày?

- Hức, mày tưởng tao chỉ có chừng đó chuyện thôi àh?

- Hi', tao xin lỗi. Có chuyện gì thế?

- Tao vừa thấy thằng Huy đang ngồi ăn sáng với con nhỏ tóc ngắn nào kia! Tao tưởng nó “cắm mày” cơ mà!

- Àh, có thể thôi mà cũng bực mình hả? Là Mai Chi đấy, mày thấy hai người đó có đẹp đôi không?

- Mày đúng là ngớ ngẩn thật rồi! Tao không nói với mày nữa!

My không trả lời Trang mà nhìn ra cửa sổ, mỉm cười. Cô bé thấy mọi thứ xung quanh mình đều tốt đẹp...Câu nói của Thành “Tớ hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, tớ không muốn đi tìm quá khứ.” vẫn còn vang vọng bên tai My. Nhưng không sao, My tin vào khả năng của mình, và tin cả Thành nữa...

8. Chương 8 : Đi Tìm Quá Khứ...

- Alô, Thành àh?

- Uhm! Có chuyện gì thế Mai Chi?

- Đến trường bây giờ nhé! Tớ có điều bất ngờ cho cậu đây! Nhanh lên đây! Bye

Lại bày trò gì nữa không biết. Thành lắc đầu và đạp xe đến trường...

.....

- Thành!- My vỗ tay

- Sao lại là cậu? Cậu làm gì ở đây?

- Tớ...Mai Chi...àh...

“Bất ngờ dành cho cậu là cô gái đứng trước mặt cậu đây! Cậu mà làm My khóc là đừng gặp tớ nữa nhé! Bye!”- Là tin nhắn của Mai Chi.

- Xin lỗi, tớ có việc phải đi bây giờ!

- Thành! Cậu đi cùng tớ đến một nơi được không?

- Thôi, tớ bận rồi! Tạm biệt!

- Cậu nói dối! Cậu không hề bận việc gì cả! Cậu chỉ đang trốn tránh tớ, trốn tránh sự thật thôi!

- Tớ không có!

- Cậu hãy nhìn vào mắt tớ mà khẳng định rằng cậu không phải như thế đi!- My rưng rưng

- Thôi được, cậu nói đúng! Tớ đang trốn tránh! Tớ không muốn gặp cậu! Vì tớ sẽ làm cậu mệt mỏi...Tớ không thể khôi phục được trí nhớ đâu, mãi mãi không được cậu hiểu không? Cậu hãy bỏ cuộc đi! Cậu bướng bỉnh quá đấy!

- Tớ không mệt mỏi! Tớ không bỏ cuộc! Vì tớ tin cậu...Tại sao cậu lại không tin vào chính mình chứ! Cậu sẽ làm được mà!

- Cậu đánh giá cao tớ rồi đấy My àh! Tớ không thể! Và tớ không muốn! Thế thôi!

- Hãy cho tớ một cơ hội! Được không?

- My àh, tớ...

- Tớ xin cậu mà...

- Thôi được rồi...Chúng ta đi!

- Cảm ơn cậu!

.....

- Đây là ngôi trường mà chúng ta đã học chung.

- Thế àh?- Thành tỏ ra hồ hởi

- Đây là phòng học của chúng ta

- Uhm

- Đây là bạn học của chúng ta, cậu ngồi bên trái, tớ ngồi bên phải. Ở giữa bàn có một đường ranh giới...
Thành chợt thấy đầu óc choáng váng...Quá khứ...

.....

- Cậu đang làm gì thế?

- Đường ranh giới! Đây là phần lãnh thổ của tôi, cậu không được quyền xâm phạm!

- Có cần thiết phải như thế không?

- Mặc kệ tôi!

- Thành! Cậu đã nhớ ra cái gì phải không?- My mừng rỡ

- Không! Tớ chẳng nhớ được cái gì cả!- Thành trả lời dửng dưng

- Uhm...tớ cứ tưởng...

- Chúng ta về thôi!

- Không, tớ đưa cậu đến một nơi khác

.....

Con đường này...sao mà thân thuộc quá! Dường như nó cất giữ một kỉ niệm nào đó mà mình không thể nhớ được...Thành miên man suy nghĩ...

- Cậu có nhớ con đường này không?

- ...

- Cậu đã đi theo tớ suốt cả quãng đường này đấy- My cười nhẹ

- ...

- Lúc đó cậu muốn biết nhà tớ ở đâu mà tớ đâu có chịu. Đã thế tớ còn lừa cậu nữa chứ! Cậu thấy ngôi nhà trước mặt không, tớ đã bảo đó là nhà tớ và giục cậu ấn chuông. Kết quả là cậu bị chú chó thám tử của ông Hùng đuổi một mạch...Thật buồn cười...

Thành im lặng...Nhưng trong đầu óc cậu đang rối bời...Các chi tiết nhỏ nhặt, các hình ảnh thân thuộc cứ xoáy vào tâm can của Thành...

- Cậu vẫn không nhớ ra điều gì hết sao?- My thất vọng

- Uhm, chắc sẽ không nhớ được đâu! Cậu đừng phí công vô ích nữa! Chúng ta về thôi!

- Không, tớ không muốn bỏ cuộc!

.....

- Huy ơi!

- My, Thành! Đến tìm tớ có chuyện gì không?

- Tớ cần sự giúp đỡ của em gái cậu- My khê lên tiếng!

- Hai cậu vào nhà đi!

.....

- Nhanh lên! Nhanh lên!

- Từ từ kéo ngã đấy!

- Không sao! Mặc kệ tớ!
- Cẩn thận nào! Đợi tớ với!
- Cậu thật là nhiều chuyện!

.....

Thành nhìn sững hai đứa bé...Bất chợt cậu thấy hình ảnh của mình trong đó...Trương Đông Thành...Trương Đông Thành...Thành ôm đầu...

- Hãy thôi đi! Tớ về đây!
- Thành!
- Đừng theo tớ!

- ...

Cậu ấy đã bỏ cuộc...Cậu ấy không muốn tìm lại quá khứ...Mình phải làm gì bây giờ? Tại sao mọi chuyện lại tồi tệ đến thế chứ? Phải rồi, một chút kí ức của tuổi thơ thì có gì đáng để nhớ chứ! Mình thật là ngốc nghếch! Lẽ ra mình không nên làm khó cậu ấy! Mình bỏ cuộc thôi...

Tớ thật lòng xin lỗi...Vì đã bỏ đi...My ơi! Tớ rất sợ...rất sợ...sẽ làm cậu tổn thương. Mọi thứ trong quá khứ giờ đây ngổn ngang trong đầu tớ...Tớ rất bối rối...Hãy hiểu cho tớ...Trương Đông Thành có lỗi với cậu...

9. Chương 9 : Sợi Dây Chuyền Định Mệnh (hết)

- Chào My!
- Chào Huy! Chào Mai Chi!
- Chúng tớ đang định lên kế hoạch giúp cậu đây!
- Không cần đâu!

- ...

- Cậu ấy đang rất hài lòng với cuộc sống của mình cơ mà! Sao cứ ép buộc cậu ấy phải tìm lại quá khứ của mình? Điều đó thì có ích gì chứ?
- My, cậu làm sao thế? Cậu khóc àh?
- Tớ không sao, tớ về lớp đây!

.....

My...

Ngày mai...Mình sẽ rời khỏi đây...Sẽ bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Rồi mọi chuyện sẽ ổn...Nhưng sao mình lại thấy buồn như thế này có chứ? Cảm giác trống trải, cô đơn đến lạ kì...Hay mình còn lưu luyến điều gì ở đây...? Phải chăng là cậu ấy? Nhưng cậu ấy đâu phải là Trương Đông Thành của ngày xưa nữa! Trương Đông Thành ấy đã chết rồi...Quá khứ sẽ chỉ là quá khứ...sẽ ngủ yên trong một giấc ngủ vùi...Mạnh mẽ lên nào, Trần Diễm My! Chẳng có gì là không thể vượt qua..Tạm biệt nhé...tất cả...

Thành...

Mình có một cảm giác bất an...Trong đầu mình đang suy nghĩ cái gì thế này...Quá khứ...hiện tại...Đâu là thật...Đâu là ảo? Sao mình cứ phải nghĩ hoài về chuyện đó chứ? Sao đôi mắt ấy cứ như đang nhìn mình...đầy thất vọng...? Có thật là mình không nhớ một chút gì...? Hay mình đang trốn tránh? Thế còn cậu bé và cô bé ở trong giấc mơ của mình hằng đêm? Ôi, điều gì đang xảy ra? Mình làm sao thế này?...

.....

- Mai Chi! Có chuyện không hay rồi!
- Huy! Sao cậu hốt hoảng thế?
- My vừa nhắn tin cho tớ. Cậu ấy đang...ở sân bay. Chỉ còn 30 phút nữa thôi...
- Sân bay?
- Uhm, cậu ấy bảo sẽ sang Nhật Bản để học tập, và sống với một người chú...
- Nhưng...
- Cậu ấy bảo sang Nhật Bản, cậu ấy sẽ có điều kiện học tập tốt hơn, môi trường sống cũng tốt hơn...
- Vậy còn chuyện của Thành...
- Chúng ta cần phải làm gì đó...
- Phải rồi! Sợ dây chuyền!
- Cậu nói gì cơ?
- Theo tớ! Chúng ta cần gặp mẹ của Thành! Nhanh lên!
- Bác ơi!
- Mai Chi, có chuyện gì mà cháu hấp tấp thế?
- Bác ơi! Sợ dây chuyền...Sợ dây chuyền ấy đâu rồi hả bác?
- Sợ dây chuyền nào cơ?
- Sợ dây chuyền của Thành! Sợ dây chuyền khiến cho cậu ấy suýt ngã đi khi nhìn thấy nó sau lần ra viện. Sợ dây chuyền làm từ những con ốc biển...
- Àh...bác nhớ ra rồi! Nhưng cháu cần có để làm gì? Nếu Thành lại nhìn thấy nó thì...
- Cháu sẽ giải thích cho bác sau? Bác làm ơn lấy nó giùm cháu...
- Đợi bác một lát!
- Vâng!

.....

- Thành ơi! Chúng tớ cần gặp cậu!
 - Huy! Mai Chi! Có chuyện gì thế?
 - My đang ở sân bay...Cậu ấy sẽ đi Nhật Bản...
 - ...
 - Cậu cần ngăn My lại...
 - Nhưng...
 - Vì My là chủ nhân của sợi dây chuyền này!- Mai Chi đưa sợi dây ra trước mặt Thành
 - Nó...
 - Phải! Nó là sợi dây chuyền dành cho người con gái quan trọng nhất của cuộc đời cậu! Cậu không thể để mất đi người đó được! Thành ơi! Làm ơn nhớ lại đi! Tớ xin cậu đấy!
- Thành im lặng...Sợi dây chuyền này...ngày ấy...
- My ơi, tớ cho cậu nghe cái này này!
 - Gì thế?

- Đây là con ốc biển, mỗi khi áp nó vào tai, chúng ta sẽ nghe được tiếng sóng đang vỗ về

- Thích quá!

- Sau này, tớ sẽ tặng cho cậu một sợi dây chuyền làm bằng ốc biển. Khi đeo nó, cậu sẽ có cảm giác như đang được sóng biển nâng niu, vỗ về...Cậu có thích không?

- Có...

.....

- Diễm My! Tớ đã nhớ ra rồi! Là Diễm My! Là cô ấy!...Tớ vẫn chưa tặng cho cô ấy sợi dây chuyền bằng ốc biển...

- Chỉ còn 15 phút nữa thôi...

Thành chạy...Chạy thật nhanh...My ơi! Cậu đừng đi! Nhất định cậu phải đợi tớ! Tớ xin cậu!

Sân bay...

- Cô ơi! Chuyến bay đi Nhật Bản đã cất cánh chưa ạ?

- Đã đi được 5 phút rồi.

Không! Không thể như thế được! My ơi! Cậu không thể bỏ đi như thế được! Tớ vẫn chưa tặng cậu sợi dây chuyền này cơ mà! Tớ vẫn chưa bắt đền cậu vì đã lừa tớ một vỏ thật đau cơ mà! Tớ vẫn còn chưa biết nhà cậu ở đâu cơ mà! Đừng như thế...Tớ không muốn lại đánh mất cậu một lần nữa đâu...

- Ai đó đã từng bảo...khi áp những con ốc biển vào tai sẽ nghe được tiếng sóng vỗ về...Ai đó cũng từng bảo...khi đeo một sợi dây làm bằng ốc biển sẽ có cảm giác đang được sóng biển nâng niu...Ai đó đã hứa sẽ tặng cho tớ một sợi dây định mệnh như thế...làm tớ không thể bỏ đi...

- My! Là cậu! Là cậu thật rồi! Cậu đã không bỏ tớ..

- Vì tớ...không tin là cậu sẽ quên...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-khong-tin-la-cau-da-quen>